

Frank Snoeren (links) en Eric Sins in de showroom van Snoeren bij een maquette van de schuur waar het allemaal begon. foto Frank Trommelen

Het kozijnensprookje uit Kaatsheuvel

Groot in kozijnen en desgewenst piepklein in mini-satéstokjes.

Timmerbedrijf Snoeren zet overal welgemoed de zaag in.

door Henny Zetteler

Kaatsheuvel kent vele sprookjes. Pretpark De Efteling schrijft ze al generaties in Gulden Hoofdletters. De plaatselijke held en keukenkeizer Ben Mandemakers schiep er zijn eigen sprookje, het door hem eigenhandig opgebouwde (droom)keukenimperium. Kaatsheuvel kent meer creatieve geesten. Misschien grepen ze wel de teloorgang van de schoenindustrie in de Langstraat eind vorige eeuw aan om andere terreinen te ontginnen. Zoals Frank Snoeren (50), timmerman van huis uit. Na een kwart eeuw reikt de faam van de kozijnen die zijn fabriek verlaten tot ver over de dorpsgrenzen. Dat sprookje kreeg hij verre van cadeau. Van nieuwbouwlocaties tot renovatiewijken, van rijtjeshuis tot villa voegen de kozijnen uit Kaatsheuvel een nieuwe dimensie toe aan de roem van het dorp.

Maar Snoeren beperkt zich niet tot het omkaderen van ramen in zijn kwart eeuw jonge timmerbedrijf. „We doen hier echt de gekste dingen”. Zo kortten zijn werknemers pas geleden miljoenen satéstokjes in tot de gewenste lengte. „De fabriek belde mij, ze wilden mini-sateetjes op de markt brengen. Of we de stokjes veilig konden verkleinen. Dat moest stofvrij gebeuren, zonder splintertjes waaraan consumenten zich zouden kunnen bezeren. Dat hebben wij tussen de kozijnen door hier dus gedaan.”

Oprichter Frank timmerde 25 jaar geleden in het schuurtje achter zijn huis in de Heuvelstraat zijn eerste kozijntje in elkaar. „Het ging superslecht in de bouw, ik was werkeloos en mocht van de gemeente voor mezelf aan de slag. Ik had al wel de nodige relaties in de bouwwereld.” Kort daarna belde een ambtenaar aan met de mededeling dat

een bedrijf in het buitengebied, waar zijn huis stond, verboden was. Maar Snoeren kreeg toch even ontheffing.

Na anderhalf jaar vroeg buurjongen Eric Sins (39) aan Snoeren of hij soms werk voor hem had. Ofschoon zijn moeder hem met klem ontraadde mensen aan te nemen, haalde Frank Eric binnen als het eerste knechtje. Inmiddels is de buurjongen al vele jaren zijn bedrijfsleider en rechterhand.

In 1986 kocht Snoeren een lapje grond (met uitbreidingsperspectief) op bedrijventerrein de Kets aan de Frankrijkstraat. „Frank en rijk, die combinatie moest goed gaan, vonden we. Dat was ook zo. Het eerste jaar groeiden we al door van vijf naar 10 werknemers. Het was in een tijd dat mensen zelf hun huis gingen bouwen; een lapje grond kochten en na het werk 's avonds aan de slag gingen. In de Meerdijk in Waalwijk of in De Blaak in Tilburg. 's Avonds brandden daar overal bouwlampen. Het was alsof Tilburg in die tijd twee stadions had naast die van Willem II.”

Veertig werknemers telt zijn timmerbedrijf nu. Dertig staan in de werkplaats. Dan zijn er vier werkvoorbereiders; zeven man werken 'buiten'. Zij brengen met vijf bestelwagens de serres, kozijnen, ramen, erkers en schuifpuien naar de klanten en plaatsen die ook.

Over omzet wil Snoeren weinig kwijt. De concurrentie telt driftig mee. „Houd het maar op vele miljoenen. Het gaat om tienduizenden kozijnen per jaar.” Het succes van Snoeren schuilt, zegt hij zelf, in de breedte van de markt. „We maken voor iedereen, voor kleine ondernemers, voor heel grote, voor woningbouwverenigingen.

Maar ook de particulier die een raampje nodig heeft kan terecht.” Terugkerende renovatieprojecten, waar in fases tot 600 woningen van nieuwe kozijnen moeten worden voorzien, vormen zijn solide basis.

Jonge vakmensen die direct van school bij hem beginnen, maken nogal eens de stap naar een eigen bedrijf. „Prima, we hebben geen concurrentiebeding. Je versterkt zo de bouw in de regio. Vaak huren we die ex-werknemers trouwens weer in. De meesten kopen hier hun kozijnen. Niemand is met ruzie vertrokken.”

Het mooiste project van Snoeren is voor Eric Sins de villa Le Blaireau van de Stichting Jacques de Leeuw, de oud-Audax-topman even verderop in Loon op Zand. „Een villa met ronde kozijnen, die we zonder mal voor het glas moesten maken. Zo'n prachtige klus maak je nooit meer mee.”

Snoeren noemt het statige, van een torentje voorziene notariskantoor Lubbers en Dijk aan het Amsterdamse Vondelpark. „Daar vervingen we een zomer lang kozijnen, terwijl er gewoon doorgewerkt werd.”

De stapel tropisch hardhouten kozijnen van meranti, teak of andere snel verdwijnende houtsoorten in zijn werkplaats roept onherroepelijk de vraag op, hoe lang er nog gekapt kan worden. Ook Snoeren is daar intensief mee bezig. Hij denkt dat kappen nog lang kan. „Als de plantages maar duurzaam beheerd worden.”

Snoeren verwacht dat zijn bedrijf binnen enkele weken wordt opgenomen in het FSC programma. FSC, *Forest Steward Council*, staat voor gecertificeerd hout, waarvan de herkomst gegarandeerd uit beheerde plantages komt. „Wij verwerken het hier al wel.”

Binnen een paar jaar komt er volgens hem geen stukje ongecertificeerd hout Europa meer binnen. Ook landen die producten van hout maken en ze naar Europa willen exporteren krijgen daar mee te maken. Als ze dat label niet kunnen tonen komen ze er niet in.”

Kernen

Kaatsheuvel

Inwoners: 16.657

De grootste dorpskern, vooral na het ontstaan van de schoenindustrie gegroeid. Het inwoneraantal is redelijk stabiel (in 2000: 16.396). In Kaatsheuvel zijn ook de meeste winkels te vinden, onder andere in overdekt winkelcentrum Hoofdpoort. In Kaatsheuvel staat ook het gemeentehuis van Loon op Zand. In het gemeentewapen herinneren drie schuin geplaatste schoenmakershamers aan de florierende schoenindustrie. In 1811 werd Loon op Zand van heerlijkheid tot gemeente. Door de sterke groei van Kaatsheuvel verhuisde het gemeentehuis hier in 1853 naar toe.

Loon op Zand

Inwoners: 5.664

Een stuk kleiner dan Kaatsheuvel. Het inwoneraantal is de afgelopen jaren wat teruggelopen (in 2000: 5.876). Loon op Zand leunt tegen het nationaal park Loonse en Drunense Duinen en wordt gewaardeerd vanwege de rustige woonomgeving. Vroeger heette het dorp Venloos, naar de vennen ten noorden en noordwesten van het dorp. In de veertiende eeuw waren hevige zandverstuivingen reden om het dorp te verplaatsen. Toen veranderde de naam van het dorp in Venloos op 't Sand. Na 1800 werd dat Loon op Zand.

De Moer

Inwoners: 549

Kleinste kern van de gemeente Loon op Zand. Het inwoneraantal is stabiel (in 2000: 546). De Moer toont nog duidelijk zijn agrarisch verleden en ligt in een landelijke en bosrijke omgeving. De Moer ligt op ongeveer zes kilometer afstand van zowel Kaatsheuvel als Loon op Zand.

Het totale oppervlak van de gemeente Loon op Zand is 5.300 hectare.